

Krakonoš 2010

Vítejte v horách mých
kde zem se s nebem potkává
v krajině lidu mého
kterému historie dlouhá sílu dodává

Vítejte v horách mých
a práci Vaši ukažte nám bez okolků
na jevišti domu mého
dokažte umění a radost svého spolku

Vítejte v horách mých
vždyť divadlu se u nás vždycky daří
a po skončení představení
ať tváře Vaše radostí jen září

Vítejte v horách mých
a věřte jen, že rád budu i tomu
když přivítat Vás zase budu moci
i v letech příštích na prahu mého domu

Větrník, zpravodaj XLI. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídka venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis. Náklad 150 ks.

Cena 6 Kč.

Právě čtete

číslo 9.

VĚTRNÍK

Ročník XLI.

Sobota 16. října 2010

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
10:00	přípravný výbor	klubovna
11:30	loučení Klapý	malý sál
15:00	Poprask na laguně	velký sál
15:30		
16:00	Lomnice nad Popelkou	
18:00	loučení Lomnice nad Popelkou	jeviště
19:00	slavnostní setkání	malý sál
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	znělka	
	zahájení	
	slovo poroty	
	předání cen	
	slovo vyhlášovatele	
	slovo na závěr	
	hymna	
	Sejkorák	všude

Recenze

Rádobydivadlo Klapý Nikolaj Vladimírovič Koljada Slepice

Téměř pětapadesátiletý Nikolaj Koljada, kazašský Rus z Jekatěrinburgu má za sebou dráhu herce, divadelního teoretika a mimořádně platného dramatického autora, který napsal téměř devadesát her, z nichž se téměř padesát hrálo. Mnozí ho pokládají za osobnost blízkou stylově Čechovovi či Gogolovi, jejíž hry jsou inscenovány v mnoha divadlech v Rusku, ale také v řadě zemí Evropy.

V provincionální dělnické ubytovně, kde bydlí také herci místního souboru, se odehrává několik situací zákulisního života a řeší se problémy nevěry.

Soubor Klapý i v této inscenaci prokazuje svoji mimořádnou vybave-

nost, schopnost čitelné režijní koncepce i sytých hereckých výkonů. Text je inscenován jako bouře ve sklenici vody nebo kámen hozený do zarostlého rybníku, aby

Partneři XLI. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krakonošova divadelního podzimu

Tomáš Prosecký
Ořechov u Brna

APARTMÁN
STARÁ ŠKOLA

R Sager
Die Garten-Galerie

Poznej - kvíz

Ze které hry náš snímek, na němž je Josef Hejral st., je?

- a) Facka
 - b) Chudák manžel
 - c) Dobrou noc, Patricie
- Správná odpověď vyjde zítra.
Čtete Větrník.

Správná odpověď z minulého čísla je:

- c) Únos Sabinek

Předpověď počasí na sobotu

strana 18

Dnes očekáváme drobné stálé mrholení, výhled nic moc, teplo - o tom se radši nezmiňujeme a sejdem se u Čtyřicítky.

Výběr z burzovních zpráv:

CME vydává dluhopisy za 4,25 miliardy korun

Publikováno 15.10.2010 15:23

Mediální společnost Central European Media Enterprises (CME) vydá novou emisi korporátních dluhopisů v objemu 170 milionů eur (cca 4,25 miliardy korun) s úrokem devět procent. Původně se počítalo s úrokem 9,25 procenta. Výtěžek emise chce CME použít k refinancování, splatnost dluhopisů byla stanovena do roku 2017. Úrokové náklady nového zadlužení jsou ale oproti předchozím poněkud horší.

Františku, Františku. Ještě že se věnujeme něčemu jinému.

Dnešní správná odpověď: b) Chudák manžel

ozdoba zvoleného žánru a také je možné položit otázky, zda jisté vědomí pravdivé reálné motivace a zvážení okolností nevedlo k bohatěji diferencovanému tragikomickému jednání postav inscenace, při které se diváci skvěle baví.

František Laurin

celá dramatická situace skončila a vše zůstalo po starém. Je to zvláštní scénický groteskní obraz, kde některé detaily se mohou zdát jako zbytečná

strana 3

Postřehy ze semináře KDP - půdička

Inscenace nás zaujala hereckým projevem, který vycházel z režijní

koncepte inscenované předlohy. Tento způsob zpracování nás vedl k diskuzi nad souvisejícími žánry – situační komedie – fraška – absurdní divadlo. I ostatní složky – scénografie i hudba výrazně podtrhovaly

náhled na groteskní stylizaci inscenace.

půdička

Rozhovor s režisérem Ladislav Valeš Rádobydivadlo Klapý

Lád'a Valeš je v těchto končích zvaný Divokým Valešem, je znám režii spousty krásných představení, kdy mrazilo v zá-

dech. Letos to je Slepice. Jaká byla cesta se Slepici na Vysoké?

No já si myslím, že to byla cesta velice zajímavá, velice zvláštní. Chtěli jsme jít s tímhle představením na přehlídky, ale vzhledem k tomu, že jsme tu teď odehráli už 34 a 35. reprízu, tak už by si vlastně zasloužilo skončit. Ale já nevím, zda skončíme tady nebo budeme ještě dál pokračovat. Je to představení, které se nám strašně zalíbilo, vrylo se nám pod kůži. Myslím, že je to inscenace k zamyšlení, ukazuje dobu někdy kolem roku 1975. Lidi si pamatují, že to bylo ještě za jiného režimu, v době perestrojky v Rusku. Tehdy autoři začali být trochu odvážnější, chtěli udělat něco údernějšího, nějak poukázat na dobu v kritičtějším slova smyslu. Takže na jednu stranu to vypadalo jako něco, co už nemá v současné době co říct, ale ono se to ukazuje naopak. Hra vypovídá jakoby o takovém nihilismu, marasmu, abychom si uvědomili, že už nechceme tu dobu zpět.

Vystupuje jako poslední soutěžní představení v letošním pro nás jubilejním 41. ročníku KDP. Kolikrát vy jste tady byli?

My podeváté.

A kolikrát si myslíš, že ještě přijedete.

To já nevím, já to vždycky nechávám na tom, jak se to bude odvíjet. Když jsme slavili dvacet let

po jednom ze Slezka (5 představení), Francie, Daruvaru v Chorvatsku, Slovenska a Polska.

Nejčastěji hráli ve Vysokém právě domácí, Vysočáci (22x), soubor z Ořechova (18x), z Karolinky (17x) a z Bystřice u Benešova.

Nejvzdálenější cestu do divadla Krakonoš vážili ochotníci z francouzského Dozulé (16 125 km), nejvzdálenější soubor v České republice sídlí v Květné na pomezí Slezska, odkud je cesta dlouhá 515 kilometrů. Nejbliže to měl DS Krakonoš - ti to mají na jeviště 23 schodů z hospůdky, což je součet osmnácti schodů z malého do velkého sálu a pět schodů na jeviště. Další nejbliže je Bozkov (směr Stará Ves), který je vzdálený od Vysokého 11 kilometrů.

K nejčastěji hraným autorům na vysokých prknech je N. V. Gogol (9x), A. Jirásek (7x) a Peškiády, tedy Vlastimil Peška (12x). Nejčastěji se jako režiséři prezentovali Vlastimil Peška s 18 představeními Ořechovského divadla, Alena Chalupová z Boleradic s 11 představe-

ními stejně jako a Ludvík Němec z Bystřice u Benešova.

Ve zmíněných 675 představeních si zahrálo celkem 10 125 osob, z čehož dle nás bylo 2 430 Moravanů, 80 Slezanů, 100 Francouzů, 60 Chorvatů, 20 Slováků, 40 Poláků a 5 415 Čechů. Dalších zajímavých čísel jsme dosáhli dle

barvy vlasů. Došli jsme k tomu, že vy Vysokém hrálo 20% tmavovlasých, 35% blondatých, 10% rusých (rezavých), 4% holohlavých, 7% mahagonových, 6% kaštanových, 3% platinových, 14,5% různobarevných a 0,5% osob neurčité barvy vlasů, což je 50,625 lidí.

Celkem ujely soubory do krakonošského městečka cca 184 500 kilometrů, což je více jak čtyřnásobek vzdálenosti kolem světa po rovníku – přesně 4,55555555 atd. Vzdálenost jsme měřili po českých silnicích, vliv dálnic nebyl zohledněn stejně jako typy vozidel (autobus, osobní auta, dodávky, motocykly a kola), které nejdou přesně vysledovat stejně jako celkovou spotřebu pohonných hmot.

Dušan Zakopal

Příhovor a omluva

Ladislava Vrchovského

Přátelé Vysočtí, přátelé divadelní, i vy všichni, kteří jste se na letošní Krakonošův divadelní podzim z celé naší vlasti sjeli, přijměte prosím omluvu za nepřítomnost moji v den slavného Sejkoráku, zde, mezi vámi.

Občanské povinnosti chci dostátí a hlas svůj v den voleb do urny volební vhoditi, a jsa občanem ve vzdálené Ostravě bydlícím, tam a ne jinde mohu se své občanské povinnosti zhostiti.

Přeji tedy vám všem krásný závěr letošního ročníku Krakonošova divadelního podzimu, porotou oceněným ničím nezkalenou radost a těm,

kterým se holdů v podobě vavříků cen a čestných uznání nedostane, pak přetrvávající radost z divadelního konání, které jistě další a další z divadelních ochotníků na piedestal a do síní slávy přivede.

Těším se na další setkání se všemi, a všem přeji: Zlomte vaz!!!

*S úctou váš upřímný obdivovatel
Ladislav Vrchovský*

Dušanův domácí úkol

Dušan Zakopal dostal přesně před týdnem od nového tajemníka poroty, jímž je letos Jaroslav Vondruška, domácí úkol – a sice přednést na posledním rozborovém semináři jisté statistické údaje, které se váží k přehlídce. Dušan na svém zadání pilně pracoval a ke spolupráci přizval i domácího Josefa Hejrala ml. A toto je výsledek jejich spolupráce – statistika jednáctýřiceti ročníků Krakonošova divadelního podzimu:

Za tu dobu bylo odehráno celkem

6 7 5

představení, a to 398 titulů.

Z tohoto počtu jejich bylo cca 60% soutěžních, tj. zhruba

400 představení, což znamená, že na jeden titul připadá přibližně 1,6950798 představení.

Nejčastěji byli hráni Naši furianti (12x) a Maryša (10x). Všechny ročníků se zúčastnily 142 soubory, z čehož nám vyplývá, že na každý soubor vychází průměrně 4,7535211 představení. Z tohoto počtu byly 103 soubory z Čech (430 představení), 34 soubory

souboru, řekli jsme si – ano, Rádobydivadlo bude. Kdyby se náhodou něco stalo, protože vždycky ten soubor někdo táhne, co si budeme povídat, tak už si vychováváme následovníky. Mám mladou ženu, mám malé dítě, tak předpokládám, že půjdou v mých stopách a to Rádobydivadlo vydrží. Dokonce to

bude moje posmrtné přání. Ačkoliv bude souboru příští rok pětadvacet let, myslím si, že by si ještě další pětadvacítku zasluhovalo. Děláme pořád. V současné době máme na repertoáru pět inscenací, máme za sebou úspěšnou reprízu už premiéry a připravujeme teď v listopadu další a ještě jednu určitě po novém roce, protože Jaroslav Kodeš u nás teď hostuje a už je skoro jakoby člen našeho souboru. V každém případě si myslím, že jsme pořád ještě neřekli vše a že jsme ještě ze sebe všechno nevydali.

PeHe

Odposlechnuto na semináři Příbuzné si nevybíráme

Lenka Lázňovská: Aby to bylo komediálnější, tak Natálie by měla být kontrapunktem těm třem ženám – směs naivity a smyslnosti, ta si s chlapy poradí za každé situace a dává to těm ženám velmi najevo. I ona by pak měla reagovat jinak, když ji zatlačí do kouta – z logiky vaší inscenace. Ještě dávám v úvahu dva „avšaky“ – odpolední představení bylo o půl hodiny delší než to večerní – ten fakt svědčí o tom, že jste si vědomí temporytmu. První část je postavená na slovech, které musí běžet - slovní ping-pong – v té komedii to musí švihát. Vaše tempo bylo stále ještě blíže realistické hře. Druhý avšak je o prostoru, který si vytváříte a v němž hrajete. Prý máte doma malou scénu, ale včera aranžování postav na scéně bylo na první pohled nahodilé, nezáměrné. To je škoda, protože to ubírá na komediálnosti.

Máša Caltová: Navážu na Lenku, protože ona začala téma, u kterého mám nejvíce otazníků. Když mluvila o tématické rovině. Je tam ještě jedna a tu úplně nezvýraznila – určitý druh pokrytectví, které pak odpadá. Jako dramaturg bych hru vedla k tomu, aby se to hned od začátku víc rozehrálo – žena muži přitaká, pochválí ho, ale postupně se odhaluje, že je tam určitá prázd-

nota. Je škoda, když to nepoužijete, protože pro mě ty ženské postavy (Mathilda i Christell) jsou najednou stereotypní – vím hned, jaké ty holky jsou a jaké jsou jejich vztahy. Víc si pohrát s rozehráním jejich charakteru může přinést větší

plasticitu postav. Především si ale myslím, že je to více chyba autora než vaše. Ale díky za vaše vystoupení, protože jste vyrovnaný herecký kolektiv, který se poslouchá.

Ladislav Vrchovský: Včera jsem přišel do hasičovny a tam se mě kdosi ptal – poslechněte, tohle představení prý bylo to nejlepší. Říkám to na všech přehlídkách, na některých mají i hodnocení diváka – v hledištích divadel sedí lidé s různou mírou nároků. Ale snažme se všichni, abychom vždy uspokojili co nejširší spektrum, a ne jen ten divácký vkus, který je většinový. Během první poloviny hry mi bylo jasné, že došlo k posunu v jednání se slovem – vybudovali jste je, byť to sem tam kulhá. Ale ve snaze naplnit tento nárok zase upadá to mimoslovní jednání. Omezující je prostor. Víím, jak to vypadá ve Štítně – chápu to omezení, které vychází z našich do-

movských scén. Uspokojili jste mě, bavit jsem se a bavilo se i publikum. Ale jak tam běží ta druhá rovina, tak je to proces uvnitř těch postav, aby v nich něco zrálo a stoupalo, aby to bylo vidět v gestu i pohybu, aby se představitelé trochu měnili – aby byl vidět ten proces. Bylo by to bohatší a barvitější.

Petr Kolínský: Milí Štítní, vaše scénografie splňuje šikovně představy autora. Máte to vymyšlené tak, aby to šlo všude rychle postavit a doplňujete scénu i místním zařízením. Ale vy jste asi zvyklí na velice malinký a mělký prostor – tady to jeviště skýtá o hodně víc možností, ale vy jste i tady použili ten malý vymezený prostor, kde si postavíte své kulisy představující jakousi obecnou moderní domácnost, halu nějaké vily ve výstavbě nebo v rekonstrukci. Tím, že si to hostující jeviště stlačíte na svůj poměr, tak si to zmenšíte skoro na

Chválíme Větrov

Rádi bychom poděkovali personálu hotelu Větrov za ochotu a vstřícnost při letošní přehlídce. Spokojenost hlásí hosté i soubory, a to jak s ubytováním, tak se stravováním. To samozřejmě nás jako pořadatele těší a věříme, že stejně dobrá spolupráce s hotelem bude i v letech příštích.

Za přípravný výbor Ivan Hanuš

Děkuji všem

z Krakonošovy družiny,

kterí se jakkoli podíleli na letošním, pro nás jubilejním 40. ročníku KDP ve Vysokém nad Jizerou. Fungovali jste výborně souběžně dle mých minimálních zásahů do průběhu KDP. Majetkové i ostatní újmy jsem doposud nezaregistroval, což taktéž svědčí o vaší dobré práci. A jestli nějaké újmy byly, tak mi nebyly hlášeny. Nemusím však také jako starosta vědět všechno. Ještě jednou vám děkuji za vše a těším se na spolupráci s vámi i v příštím roce.

*Karel Bárta,
starosta DS Krakonoš*

Přehlídková zákoutí

Tyto fotografie se zde neobjevují náhodou. Tato svatba úzce souvisí s přehlídkou, protože nevěsta Hanka přijela před dvěma lety s křenovickou Smotanou hadicí a sehráli zde Formanovu Hoří má panenko. Dne 15. 10. 2010 ve 20 hodin se naplnil v hasičárně osud a Hanka je vysocká Šulcová.

vtipně a konstrukce autora je dokonalá, je to dobře udělaná hra. Vše se točilo kolem konverzačky a do jaké míry soubor to úskalí zvládl. Konstatovali jsme, že se vám to povedlo zejména v herecké části. Měli jsme připomínky k režii, k určitému temporytmu. Přikláníme se k Lence

hranici hratelnosti.

Dušan Zakopal: Chci omluvit našeho guru, který musel odejet do Děčína za jinými povinnostmi, takže to zůstalo na mě. Guru rozmazlil půdičkáře, že vždycky hovoří on. Ale zatím jsme to tak nechali, jak je zvyklostí. Na půdičce nás diskutovalo devatenáct, v naprosté většině jsme aktivní ochotníci praktické - herci nebo spojení režisér-herec. Prostě praktické a všichni víme, jak se divadlo má dělat. Představení je postaveno velice

Lázňovské v tom, že bylo nedobré aranžmá – tři páry na malém jevišti plus Natálka – působíte trochu jako spartakiádní řada. S tím by si ještě režisér měl pohrát. Scénografie – mluví se o určité kvalitě interiéru, ale ta se na scéně nerealizuje. Také rekvizity nebyly přesně takové, aby odpovídaly té společnosti, ve které se to odehrává – kachna na papírových talířích. Jeden velice zásadní avšak – to byla debata kolem ústřední postavy Natálky. Ocenili jsme herecký kolektiv, naše větší sympatie měli pánové,

Natálka byla dlouho předmětem našich hovorů – je to dívka lehkých mravů? Jaký je motiv jejího jednání? Vyložili jste nám ho dobře? Je to rafinovaná mrcha nebo prostoreká naivní husička? Ona je ten spouštěcí faktor – dělá to schválně kvůli těm pánům, jedná

tak přirozeně nebo je to pomsta IKEA k němu nepatří stejně jako manželkám?

Milan Schejbal: My v kurzu KDP mladým jsme nešli do takové auto-projekce jako půdičkáři. Viděli jsme odpolední představení – to, co Lenka vyřkla, je takřka katastrofa toho představení. Ale naše hodnocení řekne opět Leoš.

Leoš, KDP mladým: Vše, co jsme měli nachystané, už padlo, jsme nejméně zkušeni, co se týče rozborů, ale dostáváme slovo, bohužel, až na konec. Proč vlastně Natalie začala být mrchou a začala práskat? Důvod jejího konání jsme hledali marně. Pár slov o scéně – bylo řečeno, že máte menší prostory doma, ale pak nevím, jak to tam zvládáte, protože v sedmi lidech na jevišti jsme měli pocit, že je vás tam příliš. Jdete si pro dort nebo pro sako a věšák je na druhé straně než dveře, takže jste tam bloudili mezi postavami. V programu jste mluvili o situační komedii, ve které jsme ale my postrádali situace. Byla to konverzační komedie, až skoro telenovela. Mohu polemizovat se scénografem – předešlý den si všimal detailů jako nasvícení scény a my jsme tentokrát měli odpoledne pocit, že scéna je přesvícená. Dům je v anglickém stylu, ale židle z

papírové talíře.

Václav Benda, soubor: My jsme scénu chápali tak, že je to byt nebo hala těsně po nastěhování, proto to není zařízené a proto jsou tam i rozkládací židle. Doma máme malé jeviště, ale nechtěli jsme tady zvětšovat prostor, protože jsem nechtěl mást herce. Odpolední představení bylo poznamenáno zdravotními problémy jedné z představitelk, to jen na vysvětlenou.

František Laurin: Jen glosa k Natálii. Myslím, že není nutné jen hledat sociální motivace. Tahle holka přichází z jiného světa, je to něco čerstvého, spontánního, naivního. Ona vždy musí vzbudit skrytou sympatii u pánů a nevoli dam. V přítomnosti takové dívky pánové jiskří, mají pocit, že jsou vtipnější a napadají je fóry. Není překvapením, že to proběhlo vždy jako něja-

tajů divadelního umění. Byli jsme svědky tří opravdu zajímavých a inspirujících inscenací. Jejich roz-
bory, které trvaly až do pozdních
hodin, nedaly prostor jediné nezod-
povězené otázce. Naše pile přines-
la opravdu nůši barvitých dojmů,
prostřednictvím našeho zástupce
jsme doslova nekompromisně
odrovnali zdejší po-
rotu a soubory. Spousta roztomilých
her dala prostor ke
stmelení našeho ko-
lektivu. Dostali jsme
možnost poznat
hodně zajímavých
lidí, ochotnic a
ochotníků. Seminář
hodnotím opravdu
kladně, myslím, že
většina z nás se
s velkou chutí zúčastní příštího
ročníku.

Divadelní podzim očima studentů

My, studenti semilského gymnázia, jsme se po dobu tří dnů stali součástí vysockého Krakonošova divadelního podzimu. Naší náplní nebylo jen sledování her, ale také nahlédnutí „pod pokičku“ scénáristiky, dramaturgie i herectví. A to pomocí semináře. Sluší se zmínit náš odborný dozor, kterým byl Milan Schejbal, umělecký šéf a režisér Divadla Antonína Dvořáka Příbram.

Já byl ve Vysokém podruhé. V minulém roce mě jako nováčka uhranula báječná atmosféra umocněná zážitky z nocí a rán strávených v hasičárně. Tímto směrem stačilo zagitovat na literárním semináři mladší spolužáky a okamžitě se kapacita vysockého semináře naplnila.

Většina z nás žádné zkušenosti s hraním nemá, ale divadlo nás zajímalo. Pod laskavým vedením pana Schejbala a jeho manželky naše oblíbené divadlo značně stouplo, navíc jsme se i lépe poznali mezi sebou. Každý den byl programově stejný, ale vůbec ne nudný.

Dopoledne bylo vyplněné seminářem, kde odborníci pomáhali ochotníkům s rozluštěním a vylepšením her, které soubory odehrály předešlý den. V závěru se dostalo na řadu i souhrnné hodnocení od jednoho z nás. Po poledni přišly na řadu lekce, poté představení. Večer následoval rozbor hry a také příprava na ranní seminář.

Závěrem – divadlo nebude žít žádného z nás, ale jistě nám tyto tři dny pomohly najít cestu k němu i k ochotníkům a prohloubit radost z dramatického umění.

Za KDP mladým Leoš.

Alexej Sergejevič Puškin, Pohádka o rybáři a rybce

v provedení Klubu režisérů SČDO

KDP mladým

Od středy pracoval v rámci přehlídky ještě další vzdělávací seminář, jenž už se také stal tradiční součástí. Je jím KDP mladým. Po tři dny hostí přehlídka studenty semilského Gymnázia Ivana Olbrachtova a pod lektorským vedením Milana Schejbala se snaží proniknout do tajů divadelní teorie. Nedalo nám to, abychom studenty, zástupce nejmladší generace neoslovili. A tak jsme získali tři názory, které zveřejňujeme.

Slyšel jsi to? Co? Takový cvak. Cvak? Jo! Ne. Ty jo? Já ne.

Nechápete? Takto začínala jedna z našich lekcí třídního divadelního kurzu ve Vysokém nad Jizerou. Během těch tří dní jsme určitě každý z nás zažili mnoho neopakovatelných chvil. Divadelní atmosféra nás obklopovala. Na každém kroku jsme potkávali zajímavé lidi, kteří milují hraní a vše co s ním souvisí. Představení, která jsme zhlédli, jsme vesměs hodnotili kladně. Oceňujeme herecké výkony ochotníků, které na nás působily většinou velmi profesionálně, a také oceňujeme odvahu a radost, s níž hráli své role. Líbilo se nám tady a příští rok s námi určitě počítejte!

Nás třináct dychtivých studentů se zúčastnilo semináře a pod vedením zkušeného pana Milana Schejbala jsme byli zasvěceni do

ký malý román, ta dívka nepůsobila jako lehce rafinovaná prostitutka – spíše bych to tak viděl jako „milostné zvířátko uděláte z nás“.

Scéna má být nedodělaná, proto jste volili to provizorium. Je to možné, ale mělo by to být čitelnější. Mělo by to tedy být více sklaďstě, ale prvky něčeho, co by mělo ukazovat na budoucí byt. Čitelnější prostor pomůže i chování návštěvy. Nemohou se chovat jako v opulentním kvartýru, ale nemohou se tam chovat ani jako doma. Bylo by čitelnější, proč tam ty lidi jsou, proč tam přišli, jak se chovají majitelé. Teď bych se vrátil k aranžmá, to je velmi důležité, když si člověk zvolí nějakou komedii, musí i vymyslet, jak to řešit. Jako kdyby režisér se soustředil na to, aby tam ty postavy nějak stály a mohly spolu konverzovat. Aranžmá je od

toho, aby hledalo výraz jistých vnitřních vztahů – někdo poodejde, protože přemýšlí, nemůže to poslouchat, někdo přihlíží spíše

v pozadí – každá scéna má jiné napětí, jinak působí – to je dobré aranžování. Je jedno, jestli prostor je malý nebo velký, tak to jde i při minimalistickém způsobu práce, i když je třeba to vzít více na vědomí. Stáli jste na jevišti, říkali jste vtipně text, ale to jednání, ty vnitřní scény jako by tam nebyly. Každý pohyb na jevišti musí mít nějaký výraz hereckého chování, jednání. Nejde jen o ten mechanismus.

Tempo – ani to nemůže být mechanické. Můžete přijít k soudu, srdce vám buší a neděláte vůbec nic. Můžete běžet jako blázen, sednete si k pivu a neděje se nic uvnitř vás. Temporytmus je stupeň vnější a vnitřní aktivity.

jn

Dali píseň o pípě a odjeli

„Vypadá to jako poslední zvonění, ale ještě nezavíráme přehlídku,

jen se loučíme s vámi, se Štítinskými,“ řekl dnes Vlastík Ondráček při loučení se souborem ŠAMU Štítina.

Svatka Hejralová, ředitelka přehlídky, konstatovala, jak byla ráda, že se letos mohla podívat do Štítiny. *„I když přivítání bylo ostré. Přišla nám otevřít některá vaše kolegyně a rázně nás upozornila - divadlo je od tří, tady nemá do té doby nikdo co dělat. - Děkuji vám za představení, já se pobavila. Víím, že podporu máte velikou a máte i svou diváckou obec,“ uzavřela své slovo Svátka a předala skleněnou fajfku spolu s lahvičkou Krakonošovy bylinné.*

K loučení se přidal i starosta DS Krakonoš Karel Bárta st., kterému bylo líto, že se letos do Štítiny ne-

dostal. *„Chci se tam určitě podívat, protože prý pan Benda zabije prase, udělá pouť a vrazí tam nějaké divadlo. Tak snad příště,“* zalitoval.

„Nevyšlo mi to, ale snad příště se dostavím.“

Kárel Bárta ml. byl hostesem Štítiny. *„Raději se přidržím, aby to se mnou nešvihlo,“* prohlásil hodně chraptící Kája, jenž prý vycházel se Štítinou víceméně dobře: *„Sice první den jsem měl trochu problémy s těmi počty, ale to jsme zvládli. Jen mě tro-*

chu zaskočilo, že jsem je nemohl nikde najít hned první večer – v hasičárně nebyli, v žádné vysocké hospodě taky ne. Nakonec jsem je našel na Větrově na chodbě – tam měli soukromý mejdan,“ vysvětlil své hledání hostes Karel., který nakonec přiznal, že po společen-

ském večeru Štítiny si dokonce s některými členkami souboru musel vyměnit funkci - hostesku děla-

ly ony jemu.

Po tomto přiznání převzali veškerou režii loučení Štítinští. Seznámili všechny se slavnosti mládenců, krom Písně o pípě převyprávěli a částečně odzpívali mládeneckou operu. ŠAMU Štítina je prostě přírodní úkaz. Přivalili se do Krakonoše jako velká voda, zaplnili jej svým veselím a písněmi a stejným způsobem z něj včera po poledni opět zmizeli. Nezapomněli však oběhnout třikrát kostel, aby se vrátili. A pozvali Vysocké v dubnu na Štívadlo k nim.

jn

Na počátku závěrečné

*Prozradím vám hned,
že bych na ni potřeboval
stránek asi pět.
Všechny bych je hned naplnil
mnoha povzdechy –
dnes, kdy v týdnu padlo vlhko
prvně na střechy.
Nebojte, nezaplním
celý Větrník,
do pár rádků vejde se mi
převeliký díky!
Krakonoši za počasí
potom bych měl přidat asi
všem Vysockejm za lásku!
Do krámu bych asi zašel
a v regále bych si našel
spoustu provázku.
Přivážu se, kde to přijde,
uzlem dvojitým
a potáhnu si provázek
až ke dveřím svým.
Až vyprchá bavor, vodka,
klesne nadšení,
málo platné – zůstaneme
pevně spojení!
Ochotníci – kamarádi!
Vyslyšte můj hlas!
Jen zůstaňte v srdci mladí –
a vraťte se zas!
Protože je všeho zlého
všude vskutku moc –
přijdeme do Vysokýho –
prosít o pomoc.
Prosím – prosím – matičko,
ohřejte nám srdíčko!*

Jiří Hlávka